No. 142. 1842.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 28 November.

INGEZONDEN STUKKEN.

Hoe het er bij ons en anderen zou uitzien, werd het ideaal van vrijen handel en de vrije mededinging, in alle beschaafde Staten, eens eindelijk verwezenlijkt.

Een onderzoek, hieromtrent, kan in dezen tijd wel niet onbelangrijk geacht worden. Wij gaan deswege daartoe over: en verzoeken het *Handelsblad*, van dit ons onderzoek kennis te willen nemen, en ons te wederleggen, zoo het meent dit te kunnen: niet met algemeene gezegden, met verbazing te kennen gevende uitroepingen, of uit de hoogte geslingerde magtspreuken, — maar met gezonde redenering, welke de zaken of stellingen opgeeft, die zij verwerpt, en de gronden, daarvoor, zoodanig voordraagt, dat ieder gezond menschenverstand ze kan begrijpen.

Verbeelden wij ons dan, dat de souvereine magten van alle Staten der beschaafde wereld mogten overeenkomen, om alle handelbeletselen weg te nemen; om de vrije circulatie van voortbrengselen, zonder deze aan eenig regt, onderzoek of oponthoud onderworpen te doen zijn, alerwege te gedoogen en te bevorderen. Dit zou wel te noemen zijn: *de verwezenlyking van het ideaal.*

Nemen wij aan, (omdat het niet valt tegen te spreken,) dat het verlies aan inkomende regten, daaruit voortspruitende, voor een staats-ligchaam geen wezenlijk verlies zou zijn, in zóóver als die regten vroeger niet door den *vreemdeling* betaald werden, maar *eerst* door den handelaar, die de belaste voortbrengselen insloeg, en die, om deze betaling terug te erlangen, de voortbrengselen vervolgens des te duurder aan *de ingezeten van den Staat* (om van eenige overvliegende vreemdelingen niet te spreken,) debiteerde.

Voerde de koopman de voortbrengselen *weder uit*, dan moest de Staat hem de belasting teruggeven, of geschiedde dit niet, de koopman, *die een lid van het staats-ligchaam is*, moest die dragen, om met de kooplieden van andere Staten, welke wijzer handelden, te kunnen mededingen. Het staats-ligchaam dus, *in het lid van hetzelve dat het verlies droeg*, verloor aan *deze* zijde, wat het aan ontvangene belasting mogt gewonnen hebben.

De Staat, als ligchaam dus, verloor niet bij de afschaffing der inkomende regten; hij kon aan hen, die daarvan het genot hadden, (welke men *het algemeen* zal noemen, hoewel het niet juist is, daar alleen de *verbruikers* der belaste voortbrengselen de belasting betaalden,) hoogere *andere* belastingen opleggen, zonder dat er aan de eene of andere zijde, verlies of bezwaar bestond; en werd hierbij met een scherp oog en eene kundige hand te werk gegaan, dan zouden, naar gelang van de ontheffingen, voor de onderscheidene klassen der maatschappij, uit de afschaffing der inkomende regten enz. voortvloeijende, wel in eenige billijke evenredigheid de belastingen *tot herstel daarvan*, kunnen worden omgeslagen.

Werd het *transito*-regt, voor *vreemde* handelaren, algemeen afgeschaft, — de handelaren van *elken* Staat zouden daarvan genot hebben, en er bestond dus *compensatie*, geen verlies; ja zelfs *winst*, naar gelang een Staat meer handel dreef, tot welken de *doorvoer* door andere Staten vereischt werd.

Tot dusver dus nog geen bezwaar; maar — *veel gemak*. Afschaffing van een oneindig getal ambtenaren, die echter, voorzag men niet in hun lot, zouden verliezen, wat de staatskas won. Die kas trok *nu* de tractementen; doch de massa der inkomsten, *binnen den Staat genoten*, ware niet vermeerderd. (1) Alleen een groot aantal personen werd nu in staat gesteld, zoo niet genooddwongen, *anderen* arbeid te zoeken en te verrigten, welke dan welligt meer voortbrengend zou kunnen zijn, en bijgevolg meer bevorderlijk aan den rijkdom van den Staat in 't algemeen, dan de vroegere arbeid, door hen verrigt, geweest was. Ware echter zoodanige arbeid niet voorhanden, *dan* was er een groot getal ellendigen te meer, *zonder dat de rykdom van het gansche staatsligchaam er by gewonnen had*, *dan* — *meer* GEMAK.

Voorzag de Staat, in het even omschrevene geval, door middel van de ambtenaren op toelage of pensioen te stellen, de zaak bleef dezelfde: *binnen den Staat werden geene meerdere inkomsten genoten, werd geen grootere rykdom geboren, dan vroeger*; de Staat bleef, in hoedanigheid van kapitalist, tegenover de andere Staten, dezelfde.

Dus, de eenige weg, om eenen Staat, *als ligchaam beschouwd*, tot meerderen rijkdom, tot meerdere bezittingen en inkomsten te kunnen voeren is: *het binnen denzelven doen ontstaan* en verrigten van meerderen arbeid, — WELKS VOORTBRENGSELEN VRAAG OF VERBRUIKERS VINDEN.

Het *eerste*, hier omschrevene vereischte is, na ADAM SMITH, ook door [illegible] staathuishoudkundigen erkend en toegestemd; doch de voorwaarde, door ons dubbel onderstreept, is eerst in derzelver volle gewigt en beteekenis aangetoond en [illegible], door den beroemden staathuishoudkundige DE SISMONDI.

Worde in eenen Staat nog zooveel arbeid verrigt, en die arbeid geeft aan hen, welke denzelven verrigten of doen verrigten, geen VOORDEEL, dan is het een werk, gelijkstaande aan dat der volschepping van het vat der *Danaïden*.

Maar ook nog, al werkt men in eenen Staat *met voordeel*, en al vermeerdert de rijkdom dien ten gevolge binnen deszelfs omtrek, *dan nog*, wanneer het staatsbestuur niet zorgt voor eene gelijkmatige verdeeling en verspreiding der vruchten van den arbeid, — dat is *de rykdom*, — zal zóódanige Staat zeer ligt ten ondergang hellen en aan de schromelijkste rampen blootgesteld kunnen worden.

Na dit een en ander, hetwelk, volgens onze wijze van zien, voor geene redelijke tegenspraak vatbaar is, te hebben laten voorafgaan, komen wij tot het gezigtspunt terug, dat alle handelsbelemmeringen tusschen de onderscheidene Staten, *in den toestand, waarin de tegenwoordige maatschappyen zich bevinden*, zouden worden opgeheven.

Wij meenen hier, als punten van beschouwing, meer bijzonder te moeten aannemen: *Engeland* en *Nederland*; en zulks omdat *Engeland* nog altijd als een der magtigste, meest productive, en meest invloed hebbende rijken der wereld te beschouwen is; en overigens, omdat *Nederland* ons niet alleen het meest bekend is, maar ook het naast aan het hart ligt; terwijl het voor onze lezers gemakkelijker zal vallen, ons hier in onze beweringen te controleren.

De wijzigingen, daarenboven, welke de betrekkingen van andere Staten, tot elkander, in onze stellingen zouden kunnen aanbieden, zullen zich in den loop onzer beschouwingen als 't ware van zelve doen opmerken.

De handel, tusschen alle Staten der beschaafde wereld, is dan eindelijk *vrij* geworden. De granen zijn, evenmin als een groot aantal andere producten, bij het inkomen, ergens, en dus ook niet in *Engeland* en *Nederland*, meer belast. De handelaren, in beide landen, kunnen nu veel goedkooper graan en andere producten op buitenlandsche markten koopen, dan in het binnenland, en zij doen dit. Er komt nu overvloedig graan in beide landen, en het brood zal goedkooper zijn — *voor allen die het koopen kunnen*. Voor al de *overigen*, is de duurte of goedkoopheid tamelijk onverschillig. Die goedkoopheid maakt, dat zij die arbeid en verdiensten hebben, goedkooper kunnen leven, en bijgevolg met een geringer arbeidsloon kunnen rondkomen. Verlaagt echter het arbeidsloon, in evenredigheid van de meerdere goedkoopheid, dan heeft de arbeidende klasse niets gewonnen, maar alleen de overige klassen, welke, daarentegen, nu evenwel de belastingen hebben op te brengen, ter vervanging van de vervallene inkomende, uitgaande en transito-regten, vroeger geheven. Hetgeen gesmokkeld werd, wordt hier zelfs *voor het staatsligchaam* niet uitgewonnen, want van de opbrengst hiervan bestonden, voor een groot gedeelte, ook *leden van den Staat*, of trokken er voordeel van. Het ééne lid betaalde duurder, doch wat de *staatskas* niet trok, genoot een ander LID *van den Staat*. De *algemeene* rijkdom leed er niet bij, *doch wel de zedelykheid*.

Dit alles in de hijpothese, dat de goedkoopheid de arbeidsloonen evenredig zou doen dalen; dat de leden van den arbeidenden stand goedkooper zouden kunnen arbeiden, doch hun lot hetzelfde zouden zien blijven; en dat de overige klassen, door de schatkist te moeten schadeloos stellen voor het verlies der vroeger geheven inkomende, uitgaande en transito-regten, — hetgeen zij met de ééne hand hadden gewonnen, met de andere in de staatskas storten zouden. Dus nog voor *niemand* VOORDEEL; want wij hebben het gezegd: dankte men ambtenaren af, het staatsligchaam, in deszelfs *geheel* beschouwd, genoot daardoor geene meerdere inkomsten, en zelfs het ophouden van den smokkelhandel verrijkte *dat* ligchaam niet; datgene, waarmede de staatskas minder werd benadeeld, werd te minder gevonden in de kassen van bijzondere leden van hetzelfde ligchaam, die de vroegere inkomsten van hunnen smokkelhandel nu missen zouden, waarover zij echter niet te sterk zouden mogen worden beklaagd.

Het valt niet tegen te spreken, dat bij het goedkooper geworden zijn van den arbeid, de waarde *van het geld* zou zijn verhoogd, en dat, bleef het staats-ligchaam in bezit van dezelfde massa gelds, als vroeger, er meer arbeids voor eene gegevene som zou kunnen worden verkregen dan destijds; doch *vooreerst*, zou die massa niet dezelfde blijven, gelijk wij zullen aantoonen; en, *ten anderen*, al bestond dit bezwaar *niet*, dan nog zou men voor de hoogere geldswaarde eenen arbeid moeten kunnen doen verrigten, die *voordeel-gevende* was, of men had niets gewonnen. Bouwde men b. v. *granen*, vervaardigde men *manufacturen*, welke men niet met winst kon afzetten, omdat het buitenland ons goedkooper kon voorzien, welk belang had men dan, dit werk te doen verrigten? Men belegde dan de te maken korten beter in buitenlandsche schuldbrieven, doch de binnenlandsche, aan de producteurs voordeel gevende *arbeid* vermeerderde daarbij dan ook in geenen deele. (*Het vervolg hierna.*)

(1) Men trekke hieruit niet het besluit, dat wij een groot getal ambtenaren als wenschelijk of heilzaam zouden beschouwen. De zinsnede, hierboven volgende, zal dit genoegzaam wedersproken. Doch onze redenering loopt hier over den rijkdom, over de inkomsten, door het gansche staats-ligchaam bezeten of genoten wordende, een ligchaam, — waarvan de ambtenaren deel uitmaken.

Over de keuze der Plaatselijke Besturen.

La vérité a besoin, pour triompher, d'être plusieurs fois reproduite.
B. C.

Het lust ons, de drie volgende vragen te beantwoorden.

Vooreerst. Door wien behooren de leden van den Stedelijken of van den Gemeente-raad benoemd te worden?

Om deze vraag goed te beantwoorden moeten wij nagaan, voor wie dien Raad is ingesteld. Immers ten behoeve van de stad of van de gemeente. Niet alle ingezetenen kunnen gehoord worden om hunnen wil te doen verstaan. Derhalve moeten enkele ingezetenen, uit hun midden, optreden, om als de organen van het algemeen te gelden. Wie nu zal die benoemen? Een ambachtsheer? Maar deze woont veelal niet op de plaats zelve, is vreemd aan de belangen der ingezetenen en deelt niet in de plaatselijke lasten. Zal het hoofd des bestuurs zijn eigen leden kiezen? Maar dit zou eene nog grooter dwaasheid zijn; immers dat ware het bestuur als tot één persoon terug brengen. Zal de kroon, of een ander onderdeel der regering dit regt bezitten? Mij dunkt, evenmin. Deze moeten ingelicht worden door, altijd partijdige, tusschenpersonen. De Gemeente kan daarin den waarborg niet vinden, die haar verzekert van eene rigtige en getrouwe vertegenwoordiging harer belangen. Zal de Gemeente dan zelfs zijne raadsleden kiezen? Mij dunkt, ja. Het gezond verstand wijst de ingezetenen als van zelve aan, om zijne raadsleden te benoemen. Bekend met hunne medeburgers, zijn zij het best in staat, de kundigste, de geschiktste, de braafste, en de bij hun meest vertrouwde te kiezen. Hebben zij eenmaal die keuze volbragt, dan zijn zij gerust, vertrouwen de regering en onderwerpen zich gemakkelijker en gewilliger. Van de honderd en één bezwaren die men er tegen inbrengt, om de ingezetenen zelven te doen kiezen, mag opgemerkt worden, dat geen derzelver ontbreekt in het tegenwoordig sijsteem; dat daar te boven aan nog ernstiger en stelliger misbruiken mank gaat, en het vertrouwen vernietigt van den burger op zijne regenten.

Ten tweeden. Door wien moeten de Wethouders of Assessoren worden verkozen?

Onderzoeken wij al weder, waarom deze noodig zijn. De Raad is te talrijk om telkens te worden bijeengeroepen en toch, het is goed en noodig dat het Hoofd des Bestuurs worde bijgestaan en de belangen der Gemeente worden vertegenwoordigd in het *uitvoerend* bewind of gezag. Wethouders of Assessoren, zijn dus eene commissie uit den Raad, om toe te zien. Maar wie gevoelt dan niet dat de Raad hier de *natuurlyk* geroepene, de bevoegde autoriteit is, om zijne eigen vertegenwoordigers te kiezen, waardoor zij alleen de gerustheid kunnen erlangen, van een rigtig toezigt en van eene doelmatige executie? De Gemeente-Raad behoort alzoo zijne eigen commissie, — derhalve de Wethouders of Assessoren te verkiezen.

Eindelyk. Wie zal den Burgemeester benoemen?

Ook de Gemeente? Mij dunkt, neen. De ingezetenen hebben hunnen waarborg in de benoeming van hare Raadsleden; — de Raadsleden hebben eenen waarborg in de benoeming der Wethouders of Assessoren, en ook deze zijn mitsdien als gekozen door de Gemeente te beschouwen. De *kroon* behoeft ook eenen vertegenwoordiger en waarborg. De Burgemeester, benoemd door de ingezetenen, zou te veel afhankelijk zijn van deze en de uitvoering van min aangename of niet gewilde wetten of besluiten, zou worden verlamd, achtergelaten of tegengestaan. De *kroon* moet ook vertegenwoordigd worden. Voor hare zekerheid is het noodig in deze niet gebonden, maar vrij te zijn. Zij kan derhalve niet, zonder nadeelig gevolg, het minste regt, aan wie dan ook, afstaan. Geene voordragt van een particulier, onbekend met de administratie, vreemd, soms vijandig aan de regering, mag haar belemmeren.

De Burgemeester moet, uitsluitend, door den *Koning* worden benoemd.

Volgt men deze aanwijzing, dan hebben de *ingezetenen* en de *kroon* beiden waarborgen die zij behoeven en, in billijkheid, regtmatig verlangen kunnen. Bij deze eenvoudige beschouwingen bepaal ik mij, voor het tegenwoordige, — daar het toch niet noodig zal zijn, opzettelijk er bij te voegen, dat het *in* de bedoeling ligt, de gekozenen elke drie, vijf of zes jaren te doen aftreden en aan eene herkiezing te onderwerpen.

Mogt men spoedig het ware pad bewandelen; — de zijpaden van het doolhof, die dood loopen, verlaten! Mogt men ras door zuivere en vaste beginselen zich laten leiden, gelijkt door het gezond verstand, voorgeschreven door eene goede staatkunde, gevorderd door den voortgang des tijds, — weldadig voor de regering omdat zij gewild zijn door de natie!

22 November 1842. T.

Maimonides.

(Vervolg en slot van N°. 140.)

Onder den titel van *grondslag der wet*, behelst de eerste afdeeling de theorie der Mozaïsche godsdienst, ofschoon over het algemeen naar talmudische grondstellingen, echter zoo veel mogelijk, in den geest der wijsbegeerte behandeld. MAIMONIDES in zijne voorrede geopenbaard oogmerk, bestaat, om met vermijding van het doolhof, waarin zoo veelsoortige en in tweestrijd zijnde welgeleerde meeningen in massa zijn opeen gestapeld en, onder allerlei kleuren en gedaanten, heinde en verre, zijn verspreid, het algemeen in staat te stellen, zonder de meeningen te schiften, te vergelijken en, bijna geheel het leven, op den oceaan des Talmuds te dobberen, den onfeilbaren zin en eindbeslissing der overleverings-wetten te leeren kennen, en dezelve, in het godsdienstig en burgerlijke leven, tot regel te kiezen.

Getrouw aan het talmudische leerstelsel, naar hetwelk de voordragt des leeraars, zonder aan de duidelijkheid te kort te doen, met de meeste beknoptheid dient te geschieden, verklaart MAIMONIDES, in zijne dissertatie over de opstanding der dooden, dat hij in geen geval twee afdeelingen er toe zoude gebezigd hebben, ware hij in staat geweest den zakelijken inhoud des geheelen Talmuds, in eene afdeeling in een te dringen. In het onderwerpelijke werk, de sterke hand, (Jad Hagozoko) genaamd, hetwelk eene era in de Joodsche kronijk uitmaakt, en waarin ook alle kerkgeboden die tijpe hebben, zijn opgenomen, is de schrijver nergens van de verklaarde meening des Talmuds afgeweken.

Van een geheel tegenovergestelden aard is nogthans des schrijvers *More Newoechim*, (teregtwijzing der dwalenden) het uitmuntendste en meest geschatte meesterstuk van de 25, in de Hebreeuwsche, Arabische en Grieksche talen geschrevene werken, welke de geleerdheid aan MAIMONIDES verschuldigd is. De met roem bekende TYBON heeft hetzelve, nog tijdens het leven des auteurs, van de Arabische in de Hebreeuwsche taal overgebragt.

MAIMONIDES levert daarin eene voldingende verklaring van alle duistere woorden, eigenaardige spreekwijzen, dubbelzinnigheden, zinnebeeldige uitdrukkingen, leenspreuken, taaleigen etc., die in heilige schrift voorkomen; waarmede hij ten doel heeft den twijfel op te lossen van velen, omtrent de figuurlijke of letterlijke aanneming van sommige bijbelplaatsen. In het derde deel worden de grondslagen aangetoond waarop, alle bijbelsche geboden en verboden, in overeenstemming met het gezond verstand en de menschelijke bevatting, rusten; bewerende de schrijver, tegen het gevoelen dergenen, die het opsporen van natuurlijke oorzaken, voor Goddelijke instellingen, als ongeoorloofd en zondig beschouwen, en die dezelve alleen aan het blinde geloof willen getoetst hebben, dat de Eeuwige niet ééne verordening heeft geopenbaard die tot het gebied van het mysticismus behoort, maar dat de Onvergelijkelijke met alle die wetten, niets, en anders niet dan het welzijn der menschen heeft voorgehad. De schrijver beklaagt de kleingeestigheid derzulken, welke de waarde der Goddelijke wetten wanen beleedigd, en hare opvolging bedreigd te zien, door de kennis der waarachtige aanleidingen waarop zij steunen, en die veeleer eene aanneming en nakoming zonder onderzoek, meer gepast met den haar verschuldigden eerbied, en meer verkiesselijk voor derzelver gehoorzaamheid vinden. Hij merkt te regt aan, dat daar de *mensch* niets zonder oogmerk verrigt, het beneden de grootheid Gods zoude zijn, handelingen zonder doel, van Zijne voorzienigheid te veronderstellen. Hij beweert overigens, dat de goddelijke profezij (5 B. M. 4. 16.) volgens welke, de schatting aller volken aan de geboden des Eeuwige zoude worden gebragt, bezwaarlijk in vervulling ware gekomen, indien een ondoordingbaar floers, hare weldadige heilzame strekking ten eeuwige dage, voor het onderzoek, de inrigting en de bevatting der stervelingen had verborgen, waardoor zij genoegzaam, als een juk van bewierookte doelloosheid, op de schouderen van Gods evenbeeld zouden zijn gelegd.

Even zoo getrouw en onvervalscht als MAIMONIDES de meening en de orthodoxie des Talmuds in zijn compendium heeft overgebragt, even zoo ruiterlijk durft hij nu voor eigene gevoelens uitkomen; van daar dat beide werken zich door een geheel verschillenden geest onderscheiden, en de lezer bijna in verzoeking geraakt, dezelve aan afzonderlijke zamenstellers toe te schrijven; het eene staat geheel en al in den zin der overlevering; het andere bevat de zedelijke overtuiging, van den aard en omvang der Moz. godsdienst, door den schrijver opgevat. Onderscheidene, algemeen bekende tegenstrijdigheden, leveren daarvan de duidelijkste bewijzen op. *Moze Newolchim* is overigens in de Arabische, de volkstaal van MAIMONIDES geloofs- en landgenooten, opgesteld en uitgegeven.

Geheel de Rabbijnsche wereld geraakte in rep en roer, en ademde gal en spijt en trachte den aangebragten lichtstraal, door middel van hoon, verkettering en banvloek, af te keeren. Zekere ABRAHAM BEN DAVID ontboezemde, nog tijdens het leven van MAIMONIDES, zijne diep gekankerde wrok door schimp en smaad; hij schreef aanmerkingen op den Jad Hachzoko, geenszins zoo als hij zich uitdrukt *lecountries*, uit zucht tot tegenspraak, maar God ter eere; de aanmerkingen zijn, in de uitgaven van dat werk, in glosa opgenomen, en hebben veel voorkomen van eene giftslang die zich om eenen vruchtbaren ooftboom kronkelt.

Na MAIMONIDES dood ontblaakte de dweeperijzucht der Fransche Rabijnen in zijne hatelijkste uitgestrektheid, en stookte eene zeer langdurige en vinnige vete tusschen hen en de Spaansche godgeleerden, welke zich aan de zijde des vereeuwigden hadden geschaard.

SALOMO BEN ADEBES, Sijnagoge-voorstander te Montpellier, bij verkorting RESCHBO genaamd, verzette zich tegen de Maimonische leer; hij sprak den banvloek over 's mans werken uit en verbrande dezelve in het openbaar. Men was zelf verblind genoeg de wijsbegeerte te verketteren, dewijl M. haar tot leiddraad had genomen, en dwaas genoeg, de beoefening derzelve, gedurende een vierde eeuw, aan allen te verbieden, welke den vollen ouderdom van 25 jaren niet hadden bereikt.

Eindelijk stond de Spaansch-Joodsche godgeleerdheid in massa op, om de vereerenswaardige nagedachtenis van MAIMONIDES in bescherming te nemen. Met den wereldberoemden KIMCHI aan het hoofd, gelukte het haar de werken des vereeuwigde te doen eerbiedigen, en eene schitterende zegepraal op de domheid en het bijgeloof harer eeuw te behalen; dan hoezeer de geexcerpeerde talmud, een reuzenwerk waaraan na M. dood, meer welmeenende mannen, met minder goed gevolg, hunne krachten beproefden, als eene godspraak werd gehuldigd, zij verkreeg nimmer eene algemeen verbindende kracht, terwijl de stem der rede, die zich zoo luid in More Newoechim laat hooren, door onverstand en kwaadwilligheid, werd overbluft; velen waren verwaten genoeg te weten, hoe de schrijver zijn eigen werk veracht en gewenscht had, alle uitgegevene exemplaren gelijktijdig den brandstapel prijs te geven; en evenwel heet het: *van* MOZES *(de wetgever) tot* MOZES (MAIMONIDES) bestaat geen wederga!!! Z.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

— Men leest in de Köln. Zeit. het volgend art., dat wij uit hoofde van deszelfs vreemdsoortigen inhoud hier overnemen:

Uit de Kreits Aachen, 17. Nov. Of gij reeds van den wonderdokter te Niederempt gehoord hebt, weet ik niet; zooveel is zeker, dat van alle kanten menschen derwaarts stroomen, en genezing van alle mogelijke kwalen van hem verwachten. Ik meen derhalve deze zaak ter sprake te moeten brengen en wil u dus mededeelen, wat het gerucht zegt. Voor zeven jaren, zoo heet het, verzocht een vreemdeling een landeigenaar te Niederempt, kreits Bergheim om een nachtverblijf, dat hem geweigerd werd. De schaapherder echter bood hem deze dienst vrijwillig aan en ontving van den vreemdeling, als een bewijs van deszelfs dankbaarheid een boek, dat hem na 7 jaren in staat zou stellen, alle menschelijke ziektens te genezen. De kleingeloovigheid des schaapherders bewoog hem de aanmerking te maken, dat hij niet lezen en dus het boek niet gebruiken kon, waarop de vreemdeling hem gerust stelde door de verzekering, *dat hy zou kunnen lezen, zoodra de bedoelde tyd daar zoude zyn*. Na verloop der zeven jaren alzoo opende de schaapherder het boek, en zie daar — *hy kan al wat daarin staat lezen, hoewel het voor alle menschen onleesbaar is*, terwijl hij zich tevens van de hem verleende wondergave bedient, om de lijdende menschheid, zonder eenige belooning, van ongeneeslijke kwalen in korten tijd te genezen. Duizende menschen bezoeken hem en duizende volgen. Als eenige zijner voornaamste kuren noemt men onderanderen: eene vrouw die na eene blindheid van 3 jaar hem ziende heeft verlaten; eene andere, die 7 jaren bedlegerig was, en thans zonder hulp rondgaat, terwijl een gebroken been door hem in 9 dagen in zoo verre werd genezen, dat de lijder reeds op krukken kon gaan, om van tallooze andere genezingen niet te spreken.

FRANKRIJK.

— Uit Montpellier wordt geschreven dat nog naauwelijks de doodstraf aan den vadermoorder *Fabre* (tot afschrik van alle ongelukkigen, die hunne driften zoo weinig meester zijn, van gevaar te loopen zich immer door dezelve tot zulk een gruwel te laten vervoeren) voltrokken was, of het geregt heeft op nieuw een onderzoek te beginnen gehad over een voorval, waarin men hoogst waarschijnlijk wederom een vadermoord zal bevinden. Den 4 November werd het doodvonnis aan *Fabre* voltrokken en reeds den 6den werd het lijk van zekeren *Sige*, in zijne, in den omtrek gelegene, woning verhangen gevonden, en waren er al dadelijk vermoedens genoeg, om deszelfs zoon en schoondochter als vadermoorders te vervolgen en in hechtenis te nemen.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE 23 November. In de zitting van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van heden is ingekomen een brief van Z. Exc. den minister van finantien, die daarbij aan de Kamer doet toekomen de rekening over de begrooting der dienstjaren van 1836—1841, bevattende eene opgave der gedurende die jaren plaats gehad hebbende ontvangsten en uitgaven, en aanwijzende tevens den staat van 's Rijks schatkist op 1 Januarij 1842. — Deze stukken zullen worden gedrukt en rondgedeeld.

De Voorzitter stelt voor om, ofschoon de benoeming van eenen nieuwen griffier der Kamer heden aan de orde van den dag is gesteld, daar mede nog eenige weinige dagen te wachten, tot dat de instructie voor den griffier zal zijn vastgesteld. — De heeren *den Tex*, *Romme* en *Uytwerff Sterling* hebben zich tegen dit uitstel verklaard. — De Heer *van Rappart* heeft het voorstel van den Voorzitter ondersteund.

Bij stemming is, met 26 tegen 18 stemmen, besloten, om de benoeming van eenen nieuwen griffier te verschuiven tot na de vaststelling der nieuwe instructie.

MIDDELBURG, den 25. Nov. De provinciale Staten van Zeeland zijn op den 22. en 23. dezer maand, binnen deze stad, buitengewoon bijeen geweest, en hebben in de zittingen onder anderen behandeld en afgedaan, die door de Regering aan H. E. G. A. ter beantwoording voorgestelde vragen omtrent het *stem- en kiesregt*.

Naar wij vernemen, zijn de voorstellen van heeren Gedeputeerde Staten dienaangaande, welke zich door eene volledige zaakkennis en eene wijze en behoedzame tegemoet koming in de behoeften des tijds bijzonder onderscheiden, door de commissie, welke uit de Staten met het voorloopig onderzoek is belast geweest, volkomen beaamd, en door de Staten-vergadering genoegzaam met algemeene stemmen aangenomen.

— Te Soerabaya is het Entrepôt afgebrand; er bevonden zich ca. 3000 kisten lijnwaden in hetzelve, waarvan de helft aan de Handelmaatschappij behoorde; 5000 kranj. Gambier, Genever, Sigaren, enz. enz. welk verlies op twee en een half millioen geschat wordt. Er zijn van het gouvernement 6000 pl. suiker verbrand.

GEMENGDE BERIGTEN.

De weduwe le Bles te 's Hage, heeft men, om te slapen, paver-siroop ingegeven, ten gevolge waarvan zij is overleden. — 's Gravenhage munt tegenwoordig uit door diefstallen in 't groot en klein. — Z. M. Willem Frederik Graaf van Nassau wekt te Berlijn door zijne gastvrijheid en kostbare tafel ieders verwondering. (H. B.) — Syracusa zal in eene vesting herschept worden, die een garnizoen van zestien-duizend man zal kunnen bevatten. — Op het eerste berigt der troebelen te Barcelona, is aan verscheidene fransche regimenten bevel gegeven met geforceerde marschen naar de spaansche grenzen op te rukken. — In het postwezen in Frankrijk zal eene verandering worden ingevoerd. — Uit Afghanisten zijn de tijdingen allergunstigst voor de Engelsche wapenen. — De longziekte breidt zich onder de gemeente Coevorden verder uit. — Te Zante is eene ernstige botsing ontstaan tusschen de ingezetenen en de Engelsche bezetting. — De boorput Grenelle heeft dezer dagen eenen vrij langen aal opgegeven.

Nieuw uitgekomen Boeken.

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 26 November. Sedert den 24 dezer zijn alhier ter reede gekomen:

Voor Antwerpen bestemd:

Avance, R. J. Fonsberg, Odessa, tarwe; Therese, D. J. Fonke, Koppenhagen, lijnzaad; Willem Mitchell, J. Harvey, Singapore, rijst en peper; Betsij Laura, W. N. Hansen, Corveer, garst; Gondola, F. Wernoek, Port au Prince, koffij; Anna Caroline, C. C. Fisher, Montevideo, huiden; The Mayflower, H. Wesley; Dartmouth, stukgoed.

Voor Brussel bestemd:

Le jeune Louise, H. A. de Vries, Bordeaux, wijn.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild:

Mauritius, J. Henningsen, New-Castle, Belle alliance, J. Behn, Memel, Familien, W. Lange, Messina, Commerce, Minne, Avontuur, Anna Christina, Hansen, Busttepont, Veron, Bundull, New-Castle, George, Matthisen, Hull, Tijne, Hardraf, Avontuur, Margareth Douthan, Marlec, Elseneur, alle ballast; Henriette Christina, Hadson, Smolensk, Toogood, beide schors, Avontuur; Dorothea Constantia, J. S Korff, Swensel, Fllida, S. Graun, Avontuur, Christian, H. Stepheus, Dundee, alle ballast; Deborah Helena, N. J. Peters, suiker, Bremen; The Wilsons, W. Stoop, schors, Liverpool.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende Artikelen te MIDDELBURG,

24 November 1842.

De Nederlandsche mudde.			De Nederlandsche mudde.		
2 J. Zeeuwsche dito	f	8.50	Boekweit	f	7.25
1 J. dito	«	8.50	Winter Garst	«	5.30
N. dito dito	«	9.00	Zomergarst	«	4.70
2 J. Walch. Tarwe	«	9.00	W. Witte Boonen	«	8.50
1 J. dito	«	9.00	W. N. Bruine dito	«	10.25
Nieuwe dito	«	9.00	W. O Paardenboonen	«	6.50
2 J. Zeeuwsche Rogge	«	7.10	Z. N. dito	«	5.60
1 J. dito	«	5.50	Raapolie		f 41.00 p. v.
Nieuwe dito	«	7.50	Patentolie		« 43.00 «
W. Groene Erwten	«	8.25	Lijnolie		« 41.00 «
Witte dito	«	7.00	Raapkoeken f		de 1040 st.
Koolzaad	«	12.00	Lijnkoeken «	9.00	« 100 «
Haver	«	5.30			

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN